

Птаха Nachtigall в українських степах

Світло, що б'ється у лабетах темряви.

Гострий сталевий ніж, що проходить крізь тепле масло.

Голос, що будить з глибин.

Усе це постає в уяві, коли чуєш акорди, що провіщають народження нової епохи.

Епохи мужності, правди і сили.

Епохи, яка навічно визначить, кому вниз.

Їхні рухи на сцені лаконічні й поривчасті. Голос Андрія Середи нагадує горлові співи тибетських ченців, перекладені на українську інтонацію. Здається, що то сам дух Тараса Шевченка чи, може, Максима Залізняка піднявся до нас. Тільки тепер у нього не свячений ніж в руках. Тепер він розтинає простір Словом.

Первинне глибинне ставлення до Слова як магічного акту, як ідеї життєтворення і народження притаманне групі КОМУ ВНИЗ відпочатку. Скупі мелодійні переходи пов'язані між собою тільки Словом Поета. І щоб почути його, треба уважно слухати. Треба напружуватися і повільно вдихати. Ще повільніше видихати ці слова. Це класична йога. Головне в ній — увага до дихання.

Тільки уміння зосередитися дозволяє відчувати. Чим глибша концентрація, тим щиріші почуття. На вершинах найвищих гір панує тільки світло. Найвищі шари атмосфери просякнуті Божественним Сонцем. Але щоб увійти в ці чисті ріки, треба загартувати душу. Бо потік там стрімкий, а вітер поривчастий.

Людська душа має корінь. Старий, покручений і вузлуватий. Якщо придивитися, в ньому можна побачити пульсуючі жили вже померлих дідусів і бабусь. Корінь цей – твій рід. Твоя належність до роду визначає силу твоєї душі. "І будеш шанувати батька твого і матір, щоб довгими були дні твого життя". Кам'яні скрижалі вже десь побиті. Тільки в серцях залишився завіт.

КОМУ ВНИЗ не цитують пророків. "Слово вимовлене вже є лжа". Вони діють так, що відчуваєш приналежність їх до території. Середка каже: "Ми, власне, культивуємо не тільки музику, ми культивуємо відчуття розуміння того, де ти знаходишся. Починаючи від відчуття нації та закінчуючи відчуттям належності до території. Коли ти це знаєш, коли ти господар цієї землі – ти вже маєш право запропонувати проходити по цій землі тій людині, яку ти вважаєш достойною".

Завдяки КОМУ ВНИЗ можна відчути, як в глибинах наших вен пульсує жива Традиція. Кожна наступна пісня легко в'яжеться з попередньою. І не помічаєш, що то був Тарас, а то Олесь, а то Середка. Вічність є тотальною за своєю природою. У вічності немає переходу між епохами. Стрімкий єдиний потік, що відділяє життя від

Рок-група КОМУ ВНИЗ у незмінному складі від свого створення 10 лютого 1988 року:

Андрій Середка — клавішні, вокал;
Владислав Малюгін — гітара, вокал;
Владислав Макаров — лідер-гітара;
Сергій Степаненко — бас-гітара;
Євген Разін — барабани, вокал.

небуття. У переливах його барв можна побачити знайомі профілі і почути рідні мелодії.

Свого часу вони виходили на сцену у фраках. Це були часи жахливої темряви і падіння. Тільки зараз, поглянувши назад, ми жахаємося тієї кількості бруду, що затопила вулиці і площі рідних міст. Вони брели серед тої гидоти у високих ботфортах, чорних фраках і білих рукавичках. Вони чистили простір молитвами й заклинаннями. Бо як ще можна назвати їх пісні? У час тотальної ганьби вони говорили про кохання Шевченковими словами.

“Світе тихий, краю милий,
Моя Україно.
За що тебе сплюндровано,
За що, мамо, гинеш?”

Вони відчувають свій час. І не ремствують на нього. “У кожного своя доля і свій шлях широкий”. Дійсність треба приймати такою, якою вона є. Але не скорятися їй. “Тріх має прийти у світ, але горе тому, через кого він прийде”. У цій тотальній суперечці Світла і Темряви їх голос то б’є на сполох, то тихенько шепче слова кохання. Ті, кому треба, почують. Ті, хто відвернувся, покаються. Ті, хто втратив надію, віднайдуть більше. Ті, кому вниз, не піднімуться до зоряних вершин.

Андрій Середа: “Ми вважаємо себе людьми достатньо розумними, у нас є свій багаж, який вже можна культивувати. Мета нашої творчості — це пошук людей, які є однаково з нами духовно багатими, але боялися певний час поділитися цим багатством з іншими. Інакше кажучи, це пошук людей, у яких можна чомусь повчитися”.

Хтось має сказати правдиві слова. Хтось має стояти на своєму. Хтось повинен не продаватися. Щось має бути святим. Вони не пророки нової епохи. Вони прийшли тільки вирівняти “шляхи Господні”. Епоха настане сама по собі. Люди не можуть вплинути на обертання світил. Але у час, коли світ застиг у нерішучості, страху і невірі, тихі акорди КОМУ ВНИЗ розтинають простір безвиході. Можливо, це ще не справжнє світло. Можливо, це ще тільки відблиск ранішньої зорі. Але у дзвінкій передранковій тиші вже чути голос “Птахи на ймення Nachtigall”. А отже, ранок настане незабаром.

*А за горою в гаю виднілася рідна стріха.
Стріха ховала тихо гверову¹ сталь.
Я ж на прохання мами ішов з чистими руками,
Та в серці моєму лунко співав Nachtigall!²*

*Пишаємося собою через те, що знайомі з “Переходом IV”
Дякуємо **Татові й Мамі** за те, що є Білими.
Поезія пишеться кров’ю, теплою і рідною.
З повагою.
КОМУ ВНИЗ.*

¹ Гвер (укр.) — рушниця.

² Nachtigall — соловей, буквально “нічний співак”. Див.: Арійський стандарт. — Перехід-IV, 2(4)-2000, розділ 9.2. “Напочатку було Слово. Біла раса”.